

De heiligheid

door: J.N. Darby

Hebr.12:1-7

Als wij het leven van Christus hebben, is het onmogelijk dat wij niet de wens hebben naar de heiligheid en dat we onze vreugde niet vinden in de gemeenschap met Hem, die de heiligheid is. Maar we zullen noodzakelijk de ervaring maken dat deze wens, die in elk kind van God aanwezig is, vergezeld gaat met droefheid. Als we de heiligheid liefhebben en wij voelen er behoefte aan en wij constateren, dat ze bij ons ontbreekt, bedroeft ons dat. Omgekeerd, als deze droefheid niet bij ons is, kunnen wij er zeker van zijn, dat wij verhard zijn en ver van God leven. Inderdaad, zonder heiligheid kunnen wij geen gemeenschap hebben met de Heilige Israëls. Maar zonder ontmoedigd te worden, moeten wij voortgaan, vast gegrond op de genade, die ons doet deel hebben aan de heiligheid. Het is dus belangrijk, duidelijk te kennen, de leer van de Heilige Schrift op dit punt.

Als de christen, gedrongen door de wens heilig te zijn, tegelijkertijd verdwaald raakt in eigen gerechtigheid, begrijpt hij niet duidelijk wat genade is. Hij verwacht in zijn geest de heiligheid zoals de wet die eist en de heiligheid, zoals het evangelie die vraagt. Van daar komt de droefheid. Wij moeten bedroefd zijn, weliswaar, als wij door onachtzaamheid, deze verwijdering hebben veroorzaakt; of als we beginnen te twifelen aan onze aanneming; dan is dat geen droefheid naar God, want die droefheid wordt vergezeld van vertrouwen en liefde. Dit gevoel van droefheid, als we hebben gefaald in een van onze plichten, wordt veroorzaakt door God, die tot ons komt en hij wordt vergezeld door een gevoel van Zijn liefde. Maar de droefheid die niet naar God is, is een oordeel. Dat is het vlees, dat zich er mee vermengt en dat werkt.

Een onbekeerde, als hij een sterke geest heeft, is in staat tot opstand tegen God. Hij beschuldigt Hem, omdat hij niet bekeerd is, omdat hij zich bevindt in een bepaalde omstandigheid of toestand. Zo is het ook met de christen, als zijn hart God wantrouwt. Men beschuldigt God, terwijl men slechts zichzelf zou moeten beschuldigen. Want als we echt nederig zijn, bewijst God genade, Dan is Hij diegene, die de nederige genade geeft, de behoefte aan heiligheid. Deze zekerheid van de genade, ontbreekt soms, omdat men zichzelf zoekt. Of wel omdat men, terwijl men de genade zoekt, de heiligheid veronachtzaamt, of ook omdat men, terwijl men de heiligheid zoekt, verwaarloost vast te staan in de genade.

“de vaders van ons vlees... ...Zij tuchtigden ons wel voor weinige dagen, naar het hun goed dacht, maar

Hij tot ons nut, opdat wij aan zijn heiligheid deel zouden krijgen.” (9,10) Dat is niet iets dat God eist, maar iets, waaraan Hij ons laat deelnemen en dat is de heiligheid van God zelf. Wat een gave, wat een onmetelijke genade! Wat maakt ons soms ellendig? Het gebrek aan deze heiligheid. Ik weet, dat er in de bedwelming van de zonde, een soort slechte vreugde is en dat hij, die deze vreugde ervaart, geneigd kan zijn om zich te vergissen over de oorzaak die de vreugde veroorzaakt, maar zo is het niet met de christen.

Als hij niet in een toestand van heiligheid verkeert, is hij niet tevreden over zichzelf. Zijn geweten is niet op zijn gemak. Hij staat niet in gemeenschap met zijn God. Zijn hart veroordeelt hem. God is volmaakt heilig, in Hem is enkel licht. Hij wil ons laten deel hebben aan Zijn heiligheid, omdat Zijn vreugde afhankelijk is van deze volmaaktheid. Hij is liefde. Hij wil ons laten deelnemen aan deze heiligheid en Hij kan geen grotere wens van liefde, een meer bewonderenswaardige gedachte hebben dan ons te laten deel hebben aan Zijn natuur, als Hij ons wil gelukkig maken. Het is onmogelijk, dat wij gelukkig zijn, als we niet deelhebben aan de natuur van God.

Het is even onmogelijk, dat iemand, die niet deel heeft aan de goddelijke natuur, begrijpt, wat de vreugde van God is. Want wat uit de Geest geboren is, is geest, en wat uit het vlees geboren is, is vlees. God deelt ons Zijn Geest mee, opdat wij van Zijn genade en gemeenschap genieten. Dat is het verschil tussen wet en genade. De wet eist iets in ons, zij eist gehoorzaamheid en gerechtigheid en dikwijls, als we deze heiligheid zoeken, zoeken we die te bereiken door de wet. Het gevolg ervan is, dat we onder de wet blijven, terwijl we proberen tot God te naderen. Wij zoeken in ons zelf iets goeds, in de gedachte, dat God vraagt iets goeds in ons te zien.

Maar het beginsel van genade is, dat God van ons niets vraagt dan wat Hij ons geeft. Als ik tegen een arme zeg, dat hij een plaats kan krijgen, maar dat hij er 10.000 € voor moet betalen. Zal hij tegen mij zeggen, dat ik met hem spot, dat ik zijn ellende bespot, hoewel het waar kan zijn, dat er inderdaad een plaats te krijgen is. Maar als ik tegen hem: “Hier heb je de 10.000 € die nodig zijn om die plaats te krijgen.” Dan zijn die

10.000 € net zo goed opeisbaar, maar ik stel hem in staat te betalen.

Het evangelie verandert dus niets aan de wet. Heiligheid is in dat geval net zo goed noodzakelijk. Maar het evangelie stelt ons in staat te geven. Wij zien dus dat de heiligheid de gezegendste oefening van de liefde van God is. Op de eerste plaats moeten we opmerken, dat deze heiligheid in de natuur van God is. God moet ons dus Zijn natuur meedelen. Al onze pogingen lopen in dit opzicht op niets uit. Hij moet ons dus Zijn leven meedelen, en dat doet Hij in Jezus Christus. Jezus Christus heeft het leven van de Vader en Hij deelt het leven mee door het geloof aan allen, die in Hem geloven. Als de Heer zich aan een ziel meedeelt, deelt Hij de goddelijke natuur mee. De wedergeboorte is de mededeling van het leven van Christus. Dit is niet een leven dat de zonde wenst te leven. Integendeel het verlangt naar Zijn heiligheid, zoals Christus heilig is.

Wat een liefde van God, ons het leven van Zijn Zoon mee te delen, waardoor wij gemeenschap kunnen hebben met de heiligheid van God zonder er door verschrikt te worden! Als ik weet, dat ik in Christus het leven heb en dat God mij één met Hem heeft gemaakt, door mij Zijn leven mee te delen; vind ik de zekerheid van de liefde van de Vader en van het eeuwige leven. Dat is wel de bron van heiligheid, die wij hebben: het leven van Christus in ons. Dit leven kan heel zwak zijn, als bij een kind. Het kan verborgen liggen onder een massa puin. Onder een menigte vleselijke gewoonten. Onder een menigte droevige gedachten, die voortdurend terugkomen, omdat het vlees krachtig is, om ons te laten denken aan bepaalde zaken. Wij weten inderdaad dat, als er een oude gewoonte is, de natuur deze gewoonte vasthoudt en ons verleidt tot zondigen. Maar als het vlees zwijgt, en het leven van Christus in mij werkzaam is, laat mij dat wandelen in de heiligheid. Ik ondervind vreugde in mijn geweten, in mijn ziel, ik ervaar het genot, dat er een toestand van heiligheid is!

Als ik een goede gezondheid geniet, denk ik er niet aan, maar geniet ervan. Een kindje kan niets zeggen over zijn gezondheid, maar hij geniet ervan. Op dezelfde wijze is er vreugde in de heiligheid, in de kracht van de ziel, als het vlees zwijgt en de nieuwe mens in actie is zonder beletsel of hindernis. Er is vreugde door het bewustzijn zelfs van deze heiligheid, een vreugde, waarvan God altijd het voorwerp zal zijn. Maar als kwade gewoonten voortduren, of tenminste niet ernstig bestreden worden, zal het geweten niet rustig zijn, en daar hoeft men niet verwonderd over te zijn. Als mijn gezondheid achteruit gaat, ben ik bedroefd, ongerust en zonder de oorzaak van mijn kwaal te kennen, ben ik mij bewust, dat het niet goed met mij gaat. Het vlees zal niet alleen naar buiten worden geopenbaard, zoals bij de man niet een slechte gezondheid. Zo zal de man, van wie het hart de heiligheid niet heeft, denken aan zijn toestand en moet in dat geval bedroefd zijn.

Er kan een echte toename zijn zelfs in de ontwikkeling van dit leven. Als er getrouwheid is, is er ook vreugde, want het geweten is goed en het is heel iets anders gefaald te hebben te hebben tegen het licht dat wij bezitten, dan geen licht te hebben. De tucht is dus niets voor hem, die het leven van Christus niet heeft. Hij bedroeft zich over de moeilijkheid of hij spartelt tegen. Als er ontrouw is in ons gedrag, berispt God ons eerst door Zijn Geest, als we niet luisteren, komt Zijn tucht. Maar het gebeurt altijd om ons zijn heiligheid deelachtig te maken. God houdt niet op om aan ons welzijn te denken, want Hij kan aan al Zijn kinderen op ieder ogenblik denken, en dat, omdat Hij ons liefheeft. Als er in ons enige wortel van bitterheid is, ziet God dat, om die weg te nemen. Hij tuchtigt ons. Hij zendt ons beproevingen, iets moeilijks, als het vlees zich heeft vermengd met onze goede werken. Als het vlees in ons werkt, houdt God in Zijn genade zich daarmee bezig. Want Hij houdt zich bezig met alles, wat ons verhindert, gelukkig te zijn. Als er iets is, dat de goedheid van God voor ons bewijst, is het wel, als wij Hem zien, dat Hij ons volgt in onze fouten om ons te genezen. Als God dingen in onze harten ziet, die ons verhinderen te genieten van Zijn heiligheid, past Hij de tucht op ons toe, en dat dikwijls op een manier, die wij niet begrijpen. Hij tuchtigt ons niet om enige zaak in het bijzonder, maar om de wortel zelf weg te nemen, die deze slechte dingen heeft voortgebracht en die wij niet in ons aanwezig vermoeden. Dan begrijpen we niet, waarom Hij zo handelt. Ondanks onszelf zet Hij door, wat Hij zich heeft voorgesteld. Hij geneest ons, in de wortel zelf, van onze kwalen. Deze handeling wordt toegepast op de nieuwe mens, die langzamerhand meer oplettender en helderder kan zien. Als dat zo is, kan hij de wortel van het kwaad ontdekken, die God in hem zag. Dan wordt hij verootmoedigd, dan heeft hij het geestelijk onderscheidingsvermogen. Zo laat God ons vorderingen maken en dat alles komt voort uit Zijn liefde. Hij eist van ons geen heiligheid, maar Hij wil die voortbrengen, door uit onze harten te verwijderen, alles wat verhindert, dat het leven van Christus vrij kan laten werken. Zo laat Hij ons aan Zijn eigen heiligheid deel hebben. Dat wil zeggen, Hij wil met ons gemeenschap hebben.

Dat is Zijn hele genade. Niet alleen vergeeft Hij ons onze zonden, maar Hij geeft ons deel aan Zijn natuur, Zijn leven waarin wij van Zijn tegenwoordigheid kunnen genieten, volledig en overvloedig. In elke omstandigheid, doet Hij alle dingen tot ons welzijn meewerken, door het vlees te beteugelen, om de nieuwe mens de gelegenheid te geven zich te ontwikkelen. Zo begrijpen we altijd beter de diepte van de liefde van God, als we de moeite zien die Hij zich getroost voor ons, maar ook als we het doel zien van Zijn zorgen.

Als de nieuwe mens meer en duidelijker gaat zien, is hij ook meer en meer in staat de liefde van God te kennen en alle wegen met ons. Zelfs over de moeilijkste dingen, kan hij uitroepen: "Wat een wijsheid!" Omdat hij kan begrijpen waarom God zo

heeft gehandeld en omdat hij meer geoefend wordt in de wegen van Zijn liefde. Maar als ik tijdens de tucht, in plaats van vast te blijven staan in de genade, ga geloven, dat God mij met strengheid kastijdt, zoals de eiser van 10.000 € dan in plaats van Hem beter te begrijpen, dan begrijp ik er minder van. In plaats van te genezen, wordt ik erger ziek.

Dan komt mijn hart in opstand en terwijl ik mij op die manier onder de wet plaats, wordt ik minder heilig, omdat ik de genade van God niet vastgehouden heb. Daarom moeten wij in alle dingen danken. Het is belangrijk om vooruitgang te boeken in de heiligheid. Vast te staan in de genade, waarin we geplaatst zijn. Ons te herinneren, dat, als God heiligheid van ons eist, wij die moeten beschouwen, als hetgeen God ons geeft om ons deelgenoot te maken van het leven van Christus. Als het leven van Christus in ons is, vinden wij dat de grootst mogelijke gave, omdat, als ons heiligheid ontbreekt, wij alleen maar ongelukkig kunnen zijn, zelfs in de tegenwoordigheid van God. De heiligheid stelt ons in staat gemeenschap met Hem te hebben.

Voor dat ik eindig, zeg ik dus, dat we in beginsel deel hebben aan de heiligheid, als wij deel hebben aan de heiligheid van Christus. Het leven van Christus is de bron van alle heiligheid. Er kunnen in ons veel verkeerde dingen zijn in veel opzichten, maar zoals het leven van Christus van dag tot dag sterker wordt naar Christus, en niet naar de oude mens, zo wordt alles, wat ons in dit leven overkomt, door hand van God toebedeeld, opdat wij overvloediger aan Zijn heiligheid zouden deel hebben. Laten we dus zoeken te begrijpen, dat de genade de bron van alle heiligheid is en dat de liefde van God, die heiligheid in ons eist, Hem er ook toe brengt, de heiligheid in ons voort te brengen. Laten we dus waakzaam zijn en laten we goed opmerken, dat de wil van God voor ons is, de heiligmaking.

Oorsprong: *Le Messenger Evangélique* 1963-225

Titel: *La sainteté (Médit. de J.N.D.)*